

noget af de Professorater, der her ere nævnte, som kunde og burde undværes ved vort Universitet. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds udtalte sig om de Professorater, for hvilke der ikke er opført noget aldeles bestemt Sag, som om det var en Domæne, man overlod Kultusministeren at besætte efter Forgodtbeholdende, er det selvfølgelig ikke Meningen. Man har ment, at disse Professorater burde besættes under fornødent Hensyn til de personlige Kræfter, som i hvert Øieblik have til Disposition. Fordi man ikke kan sige, at de paagjældende Sag ere saa nødvendige Examensdiscipliner, at der til enhver Tid bør kræves Veiledning for de Studerende deri, kan man efter Omstændighederne besætte disse Pladser, snart i en, snart i en anden Retning, netop efter Hensyn til de personlige Kræfter. Jeg tror, at dette i sig selv er en forstandig Ordning, og at den i Virkeligheden stemmer med de Fordringer, der ere gjorte gjældende netop fra Rigsdagens Side, idet man har ment, at man maa være indrettet paa at kunne tage Hensyn til de virkelig betydelig videnskabelige Talenter, som fra Tid til anden komme frem. Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds yttrede jo ogsaa Driste i saa Henseende om, at man havde Mulighed for at kunne give saadanne en Ansættelse. Jeg tror ikke, det vil blive muligt i en egentlig Normeringslov at holde et tilstrækkeligt Antal Pladser aabne for alle saadanne. Jeg tror ogsaa, at man i det Hele maa følge den Vej, som hidtil har været fulgt, at man har henvendt sig til Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde, hvor der har været en Mand, som man ansaa det for rigtigt at knytte til Universitetet, men som man ikke havde Plads til, og saa stole paa, at Rigsdagen vil vise samme Liberalitet fremtidig som hidtil.

Ser man paa Antallet af Professorater, der ere blevne begjærede, synes det ganske vist stort, naar man sammenligner det med den sidste Normeringslov af 1871; thi deri er kun fastslaaet 39 Professorater, medens her forlanges 57; men det maa jo dog erindres, at Loven af 1871 ved Siden af de 39 Professorater normerede 3 Lektorer og 3 Docenter. Der er altsaa allerede i Følge den gjældende Normeringslov 45 Universitetslærere, og efterhaanden har man ogsaa anset det for rigtigt at forandre disse Lektor- og Docentpladser til Professorater, saaledes at de 4 af dem ere blevne Professorater. Af de nævnte 45 Pladser ere saaledes allerede de 43 Professorater, medens det ene Lektorat og den ene Docentpost bestaar. Men dernæst er der i Tidens Løb efter 1871 ved særlig Bevilling paa Finantsloven blevet op-

rettet nye Professorater, saaledes at der i Øieblikket eksisterer 47 normerede Professorater og 3 ekstraordinære Professorater, foruden de nys nævnte Lektor- og Docentposter, altsaa i Alt 52 Universitetslærere. Forslaget gaar nu ud paa, at disse 52 Alle skulle ansættes som Professorer og derved blive ens stilled. I den Henseende vil jeg tillade mig at gjøre et Par Betragtninger gjældende mod, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds, som ønskede, at Universitetslærerne netop ikke skulde være ens stilled, men at der skulde tages Hensyn til den individuelle Dygtighed og Thærdighed, hvormed hver af dem vedblev at virke i sit Sag. Han mente nemlig, at det fulgte af almindelig Strøbelighed, at der var dem, som kunde være tilbøjelige til, naar de havde arbejdet i en Række af Aar og kom til bedre Aar udadtil, saa at slaa sig til No. Ja, det er ganske vist en almindelig menneskelig Strøbelighed, som selvfølgelig ogsaa kan findes blandt Universitetslærere, men jeg tror rigtignok, at den i Sandhed videnskabelige Natur er maaste mindre udsat for den Fare end de fleste praktiske Embedsmænd, og jeg tror derfor, at der er mindre Grund til, netop paa dette Omraade at gennemføre et Princip, som man dog vil have Betænkning ved at gennemføre overfor praktiske Embedsmænd. Jeg tror, det vilde findes meget uhenigtsmæssigt at bestemme, at alle praktiske Embedsmænd rundt omkring i Landet, Retsbetjente, Toldembedsmænd osv., ikke skulde have nogen fastslaaet Lønning, men at der hvert Aar skulde skjønnes over, om Enhver gjorde sin Pligt, og Lønnen bestemmes derefter. Men det er dog i Virkeligheden det, som de fremsatte Betragtninger gaa ud paa at fastsætte for Universitetets Vedkommende. Vi have ved Universitetet altid troet, at en Universitetslærers Virksomhed lagde saa meget Beslag paa den Paagjældendes hele Personlighed og Tankearbejde, at man ikke skulde tage for meget Hensyn til den tilsyneladende Forskjel paa de Fordringer, som de forskjellige Klasser af Sag stille til de Enkelte. Det er ganske vist Tilfældet, at der er Professorer — lad mig for at tage et bestemt Exempel nævne Professorer i forskjellige Sprog, f. Ex. slaviske Sprog og orientalske Sprog — hvis Professorater i Sammenligning med andre Professorers kunde synes at være rene Sinekurer, alene af den Grund, at der kun er og kan være saa Studerende i disse Sag, medens der i andre Sag er en Mængde Studerende, som der skal tages Hensyn til med Dvælsel, Examinatorer o. s. v., og dernæst fordi de Forelæsninger, som holdes i disse Sag, i mange Tilfælde maa være af-